

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 244. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_599-txt-shoot-idm7193/facsimile.pdf (tilgået 02. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Aarhundrede, da man, uden at bryde sig om Eftermaalet og det i Sandhed udadelige Navn, kun kæmpede for Marskalkstave, eller i det højeste for Septer og Krone i det nærværende Øjeblik.

Hvad der bevægede Napoleon til at gjøre sit berygtede syriske Tog fra Februar til Juni 99, maa han vel selv have vidst; men sagt os det, har han da næppe; thi naar han siger, det var for at forebygge de Angreb, hvormed Tyrkerne truede Ægypten, da er vi lige kloge, med mindre vi selv kan opdage, enten at det vilde være lettere at indtage Syrien end at forsvare Ægypten, eller at dog et Indfald i Syrien kunde hindre Tyrkerne fra i hans Fraværelse at angribe Ægypten under de allergunstigste Omstændigheder. Man skulde derfor snart tro, han i Ægypten havde faaet saa store Indbildninger om sin Styrke i at spille en ny Profet af Mahomeds Orden, at [han tænkte], han ved at vise sig i Syrien kunde trække det halve Asien til sig og vende triumferende tilbage over Konstantinopel; jeg siger: man fristes til at tro, han har haft saadanne udsvævende Forestillinger, som han, da Toget saa aldeles mislykkedes, næppe har villet være bekjendt for sig selv, endsige for Verden.

Dog, hvad der end drev ham, saa brød han op i Februar 99 med henved 12,000 Mand, og ankom alt i Begyndelsen af Marts for Jaffa eller Joppe, i Korstogenes Dage den mest glimrende Skueplads for Rikard Løvehjertes Ridderspil, men nu for Napoleons uforklarlige Barbari. Denne By havde en Besætning af 4000 Mand, opsat paa at væge sig haardnakket; men, kun velbefestet efter Middelalderens Maalestok, kunde den kun standse ham i fire Dage og kostede kun, efter Franskmandenes egen Beretning, 50 Mand. Oprorende var det nu vist nok, at da han opfordrede Byen [til at overgive sig], gav Kommandanten, Abu Saab, ham ikke andet Svar, end at hugge Hovedet af [hans] Sendebud og sætte det paa Stage for Franskmen-

Jenes Øjne; saa det var intet Under, at de ved Stormen kun gav lidt Pardon; og skjønt det er grueligt, lader det sig dog høre, at ingen kunde hindre Soldaterne fra at plyndre og rase i hele 24 Timer; men at Napoleon saa oven i Kjøbet lod ontrent den halve Besætning, der endnu var i Live og havde nedlagt Vaabnene, springe over Klengen, det var noget haade saa urimeligt og umenneskeligt, at enhver, der vil undskylde det, enten med den saakaldte »Krigens Ret« eller med »Nødværge«, gjør i mine Øjne kun sig selv en stor Skam, uden dog derved at formindske Napoleons; thi Undskyldninger, vi ej engang kan lade gjælde for Russer ved Oczakov og Ismail, kan vi dog visse- lig langt mindre lade gjælde for Napoleon ved Jaffa.

Efter dette Størværk var det, han udstedte sin første latterlige Proklamation, hvori han gjorde alle vitteligt, at menneskelig Magt intet kunde udrette mod ham, da alle hans Foretagender maatte lykkes, hans Venner blomstre og hans Fjender visne: et ækelt Praleri, der vel endnu aldrig blev lydelig udtalt, uden brat at beskæmmes, hvorfor selv de gamle Grækere kaldte det Jætteskrud, der ndæskede de uædelige Guder, som aldrig kunde taale, at Stev sammenlignede sig med dem.

Den 18de Marts slog Napoleon Lejr for Akre, alt fra Middelalderen vant til mærkværdige Belejringer; thi det maa ikke glemmes, at, hvad Franskmændene kalde St. Jean-d'Acre, er hverken mindre eller mer end den Bjergfæstning tæt ved Karmel, som Munkene i Middelalderen sædvanlig kaldte Ptolemais, men som allerede i Josvas Dage kaldtes Akke, og det kalde Østerlænderne den endnu. For denne Fæstning var det da, Korsbæren laa i hele to Aar ved Slutningen af det 12te Aarhundrede, da Saladin havde indtaget Jerusalem og hele den hellige Gravs Rige, paa Tyrus nær.

For nærværende Tid beherskedes Akre af en Achmed Pascha, der længe havde været en Skræk for hele Syrien,

